

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXXIX. Prosequitur singulares gratias sibi à Domino concessas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

ter qui in hac Prouincia quandoque Prouincialis fuerat moritur in alia Prouincia, in officio Prouincialatus, cui multum ob eius præclaras virtutes & multa opera bona in me collata debebam. Et quia viginti annis in prædicto officio cum cura animarum, quæ solet esse admodum periculosa, vixisset, de eius salute sollicita eram, contuli me ad quoddam oratorium illi offerendo totum illud quod in vita mea bonum licet exiguum fecissem, supplicando, vt sua Maiestas supplere dignaretur quod in purgatorio soluendum restaret, interim dum meliori quo poteram modo Dominum pro ipso orarem, videbatur eius anima ex profunditate terræ prodire, atque in cœlum maxima cum lætitia tendere.

CAP. XXXIX.

Prosequitur singulares gratias sibi à Domino concessas.

QUODAM tempore satis Domino importuna eram, rogando vt cuidam personæ cui multum obligabar & compatiebar, visum iam pæne amissum restitueret, timebam tamen interim ne me Dominus propter peccata mea exaudire dignaretur. Apparuit mihi prout aliàs sæpius manus suæ sinistræ vulnus mihi ostendendo, ex qua manu sua dextera clauum in ea fixum, vnacum carne non sine maximi doloris repræsentatione extrahere videbatur: ex qua visione magnam habui compassionem. Et mihi dixit se facturum quod petieram, & infra octiduum

duum visum recuperavit, & suæ Maiestati gratias egi.

Ante aliquot dies ex Roma fuit ablatum breue Apostolicum, in quo determinatum fuit ne hoc monasterium prouentus acceptaret: & sic omnia non sine infinitis molestijs & contradictionibus conclusa fuerunt, vnde summopere consolata Deum laudo, quod hac in parte meo dignatus sit vti ministerio: cum videam ad nos confluere adolescentulas virgines à Domino illuminatas, vt hic perpetuò vbi viuimus sine prouentibus includantur, omnia relinquendo, & seipsas Domino Deo in sacrificium offerendo, in quarum comparatione confusa remaneo, & ita coram Deo comparebo cum videam qualiter me longè in oratione superent, & plus tempore trium mensium proficiūt quam alius quispiam in viginti annis, sed prosequamur visiones quas referre incœperam.

Quodam tempore orationi insistendo, videbar in quodam campo esse sola, & circum circa ex omni natione homines armatos, volentes me lædere, ego verò videns, me mortis periculum euadere non posse, & neminem inueniens, qui ex parte mea staret multum affligebar nesciens quid facto opus esset, in cœlum oculos leuaui, & videbar Christum non quidem in cœlo videre, sed in loco eminentissimo manus suas versus me extendentem; ex qua visione confortata illos armatos non timui, qui etiam si me lædere tentassent nihil effecissent. Visio autem iam dicta

dicta sine vtilitate non fuit, cognoui enim statim quid sibi vellet, denotat namque huius mundi militiam in qua preparata sunt arma, vt anima per ea lædatur, non solum ab illis qui parum Deo inseruiunt, sed etiam ab amicis & parentibus à quibus ad summas redigimur quandoque angustias, putantes bene facere in quibus anima offenditur.

Quodam tempore cum ita essem conturbata & inquieta vt consuetum orationis exercitium persolvere non potuerim, & considerando me peccatricem: & animam meam obfuscata, dubitare incoepi num gratiæ mihi à Domino concessæ illusiones essent, in tali afflictione existens Dominus mihi dixit ne affligerer, ex quo interim dum in hac mortali viuimus carne nihil stabile foret, bonamque illam esse militiam quam præmium sequitur immortale & æternum. Quæ verba cum quadam videbatur dicere compassionem me summopere alijs verbis confortando, & amorē in me suum demonstrando dicebat: *Già tu sei mia, & io son tuo: Tu iam es mea, & ego sum tuus, & ego ni fallor dicere solita sum: Che mi si da signor mio à me, di me, se non di voi?* Verba Domini prædicta simul & fauorem in me & confusionem operabantur, considerando quæ & qualis ego sum.

Accidit quandoque vt communicandi tantum habuerim desiderium, vt illud exprimere minime possim. Quodam die mane ita pluit vt impossibile videretur domum exire, nihilomi-

nus ita illud in me crescebat desiderium, ut si lancea ante pectus meum posita fuisset videtur quod per eam transiissem quanto magis per pluuiam. Ecclesiā ingressa in extasim rapta fui, ut videretur cœlum apertum, & licet ibi diuinitatem non viderim, cognoui tamen eam ibi esse, sed maximam ibi Angelorum multitudinē maiori quā vnquam cum pulchritudine conspiciere videbar. Mihi psuadebā q̄ fuerint Cherubim & Seraphim, cum fuerint in gloria differentes. Gaudium illud quod tunc sentij scribi, aut dici non potest, sed neque imaginari nisi ab eo qui probasset: & quicquid desiderari potest, ibidem esse cognoui. Communicabam tunc quidem atque in sacro permansi & nescio quomodo remanere potuerim: & ex horologio animaduerti quod in prædicto raptu per duas horas permanserim. Mirabar cum postea sentirem verum Dei in me amorem desuper venientem, cuius quandoque ne scintillam quidem habere possum licet cupiam eumque procurem, ut habeam. Videtur penitus omnem veteris hominis tepiditatem, miseriam, eiusque defectus consumere, in modū phœnicis, ex cuius combustis cineribus alia nascitur: Anima enim tunc remanet omnino fortis & alijs prædita desiderijs, ut videatur multum à se ipsa differre, & nouam puritatem acquisiuisse per quā de nouo suæ Maiestati inferuire cupit, & tunc supplicando, ut sua Maiestas id in me perficere dignaretur, mihi dixit, Bonam fecisti similitudinem, fac ut semper melior fias.

Alia

Alia quadam vice dubitando num eiusmodi visiones à Deo essent nec ne, apparuit mihi Dominus & cum rigore dixit. O filij hominum vsque quo eritis duri corde? & quod hoc in me solum examinarem, si ego plene me ipsam ipsi deuouerim vel non, & quod considerarem amorem qui indies crescebat, ex quo facile experiri possem Dæmonium non esse vel aliquam illusionem, & quod nullo modo dubitarem, ipsumque non permissurum me illudi. Ex hac exclamatione magnam sentij pœnam, verum Dominus magna cum teneritudine mihi dixit ne molestarer, quodque sciret me paratam qualiacunque pro eius amore sustinere.

Dixit mihi præterea me male facere dubitando an fuerint eiusmodi visiones à Deo, cum etiam à multis id mihi dictum esset.

Quodam die Assumptionis beatissimæ virginis, hanc mihi gratiam, in extasi Dominus exhibere voluit vt mihi repræsenteretur, quanto cum gaudio & solennitate in cœlum assumpta fuerit: & quomodo istud fuerit nescio explicare nisi quod spiritus meus maximam senserit lætitiã, vnde maiori, cum desiderio remansi in seruiendi beatissimæ virgini.

Stando quodam die in Ecclesia Societatis Iesu, & eorum fratres communicando super capita eorum vidi præciosum pallium, quod cum alijs communicarent non vidi.